

EEN ROOS OP HET PUNT VAN ONTBRANDING

Op de voorste rij van een zaal vol stoelen in Amsterdam-Zuid zat een jongen met een dik, rond gezicht vol sproeten. De jongen had rood haar. Hij had ook rode wangen, een rood voorhoofd en oren die leken te gloeien. Door een spotje dat schuin voor hem hing, lichtten zijn sproeten op en kreeg zijn haar de glans van een bosbrand. Hij was gekleed in een zwart pak, een smetteloos wit overhemd en een wijnrode das die zo strak om zijn nek zat dat-ie elke keer als hij slikte een hopsje over zijn adamsappel maakte. Het hopsje was alleen waar te nemen voor geoefende kijkers, want de jongen keek voornamelijk naar zijn zwarte schoenen waardoor zijn hoofd naar voren was gebogen en zijn onderkinnen over zijn boord gestulpt zaten.

In de gangpaden liepen tientallen mannen en vrouwen met elkaar te praten. Ze waren allemaal gekleed in pakken en galajurken en ze verkeerden in de opperbste stemming van mensen die een feest in het vooruitzicht hebben met voldoende eten en drank om iedere langdradige spreker te kunnen weerstaan.

De sfeer was levendig en het geroezemoes vulde de zaal tot in de hoeken. De jongen was de enige die het niet leek te horen. Hij zat, hij keek naar zijn glimmende schoenen en als hij niet slikte dan zuchtte hij. Een paar mensen spraken hem aan, maar hij leek het niet te horen. Hij reageerde zelfs niet toen een vrouw die gekleed was in een lila jurk die te strak zat over zijn rode haren streek en 'och, arme' fluisterde.

Halverwege de zaal stonden twee jongens die ongeveer even oud waren als de dikke rode jongen voorin. Ze

waren aanzienlijk minder formeel gekleed: lange broek (zonder vouw), poloshirt en sneakers. Ze pasten absoluut niet in het beeld van deze middag, maar negeerden met een stalen gezicht alle heimelijke blikken. Ze zagen er uit of ze pret voor tien hadden en maakten bewegingen die duiden op onderdrukte lachstuipen.

‘Als hij nog roder wordt dan vrees ik dat we de brandweer moeten bellen,’ zei de een.

De ander streek over zijn kin. ‘Sta ik net aan te denken, Jan. Als ooit een mens het punt kan bereiken van spontane ontbranding dan is het onze Arie, hier en vandaag.’

‘Ik ben banger voor een ontploffing, Bobbie. Op de voorste rij zit een menselijke hogedrukpan.’

‘HogedrukRoos zul je bedoelen.’

‘Hogedrukpannen hebben een ventiel. Als je dat niet op tijd losdraait dan gebeuren er rare dingen.’

Beide jongens bogen zich tegelijkertijd naar voren.

‘Zou je denken dat Arie een drukventiel heeft?’

‘Dat we onverwijd los moeten draaien?’

‘Om ongelukken te voorkomen?’

De jongen met het kortste haar die Nederlands sprak met een Engels accent keek bezorgd om zich heen.

‘Zonder ventiel bestaat de kans dat sjiek Amsterdam straks wordt besproeid met stukjes Arie Roos.’

De andere jongen schoot in het soort lach waar je steken in je maag van krijgt. Hij sloeg dubbel en hapte naar adem.

‘Is er wat, Janneman Prins,’ vroeg de jongen met het accent.

Jan Prins maakte een gebaar. ‘Even wachten, Bob. Heb adem nodig.’ Hij zoog een paar teugen lucht naar binnen

en keek stralend opzij. ‘Ik dacht er ineens aan dat als Arie ontploft iedereen hier een heel speciaal soort roos in het haar krijgt.’

‘Originele Roosroos.’

‘Ideaal voor hoofd en schouders.’

‘Met een ontplofte Roos ben je er niet met een laagje op je schouders, hoor. Dan mogen we blij zijn als we de kracht hebben er doorheen te waden.’

‘Roos van hoofd tot tenen, bedoel je.’

‘In elk geval niet iets wat je achteloos wegveegt. Moeten we dat soort ongelukken niet voorkomen?’

‘Als vriendendienst?’

‘Ter heil van de mensheid,’ zei de ander, ‘maar vooral als zelfbescherming. We zijn in de loop van onze avonturen bemept en beslagen met stukken steen, kolven van revolvers en pistolen en twaalf soorten hardhout, maar ik zou me toch generen als in de krant kwam te staan dat de high society van Amsterdam tezamen met de veelbelovende jongheren Jan Prins en Bob Evers tegen de vlakte is gegaan door een ontploffing veroorzaakt door hun beste vriend.’

‘Slecht voor je naam, bedoel je.’

Bob Evers trok een gezicht. ‘Ooit moeten we serieus solliciteren. Hoe denk je dat het staat als we moeten zeggen dat we onze Arie zijn kwijtgeraakt omdat hij zichzelf heeft opgeblazen?’

‘Slordig,’ zei Jan. Hij keek snel naar de voorste rij. ‘Maar ook vermakelijk. Heb je dat slimme stuk gestolde reuzel ooit zo ongelukkig zien kijken?’

‘Nooit en nimmer,’ zei Bob Evers uit de grond van zijn hart. ‘Niet in al onze avonturen. Het zal ons leren.’

‘Niet dik te worden? Of slim?’

‘Niet in handen te vallen van ma Roos.’ Bob keek snel rond. ‘Waar is ze eigenlijk?’

Jan wees naar de andere kant van de zaal. ‘Ze komt er net aan. Achteruit, joh. Als ze ons ziet dan komt ze vragen waarom wij niet in gala zijn en voor je het weet, trekt ze ons eigenhandig een smoking aan.’

Bob haalde zijn neus op. ‘Anmenooitniet. In geen honderd jaar.’

Jan deed een stapje achteruit. ‘Kom toch maar mee. Hoe langer we uit haar blikveld blijven hoe gelukkiger ik me voel. Hoe zat het ook weer: als Arie vandaag keurig opzit en pootjes geeft